

SMRT MI BYLA BLÍZKO *PŘEPADL MNE HROZNÝ STRACH*

Když mi bylo sedmnáct let, ocitl jsem se tváří v tvář smrti. Bylo to ke konci druhé světové války v lednu 1945, během velkého bombardování Norimberku. Po náletech bylo město vždy v plamenech.

Jednoho dne jsme byli posláni na záchranné akce. Některé domy ještě hořely. Všude byly trosky a lidé pátrali po svých blízkých. Když jsme začínali s pracemi, opět se rozezněly sirény. Museli jsme rychle hledat úkryt ve sklepích v okolí. Rozhodovali jsme se tenkrát mezi dvěma domy. Když jsme pak po náletu vyšli ven, místo toho jiného domu zela pět metrů hluboká díra. Sotva jsme ale začali hasit, nastalo další bombardování. Rychle jsme utekli zpátky do sklepa. Sprška bomb padala na ulice. I ve sklepě se všechno chvělo.

Nyní bych chtěl vyprávět, co jsem ve sklepě zažil. Slyšeli jsme detonace bomb a celý sklep se otřásal. Měli jsme dojem, že to trvalo hodiny. Nemohlo to ale být více než deset minut. Když toto peklo začalo, přepadl mne hrozný strach. Smrt byla citelně blízko. Byl jsem mladý a nechtěl jsem zemřít.

V mé bezmoci mne přepadl neovladatelný vztek, protože jsem se nemohl bránit, ani jsem nemohl utéci a byl jsem nucen nečinně čekat na smrt. Bouřil jsem se celou svou silou. Když ve mně ještě byl vztek a strach, zalil mne náhle ohromný pokoj. Věděl jsem: Bůh je zde. Ať zemřu, či nikoliv, nemá žádný význam. Je to dobré tak, jak to je. Smrtí se nic opravdu významného nestane.

To nebyly myšlenky, nýbrž bezprostřední vědomí, z něhož proudil pokoj, radost a jistota. Boží přítomnost byla nezpochybnitelná jistota, i když jsem navenek neviděl nic jiného než předtím. Uvědomoval jsem si nespornou Boží existenci natolik, že bych býval snadněji uvěřil, že já neexistuji, než abych pochyboval o Boží přítomnosti. Bylo to prostě tak. Bylo mi sedmnáct let a nemusel jsem nad touto zkušeností příliš přemýšlet. Nevěděl jsem ani, zda tato jistota byla dána všem, nebo ne.

Když jsem opustil sklep, všiml jsem si proměny, která se se mnou stala. Uprostřed trosek, kamení a popela, uprostřed lidské apatie, deprese a nervozity, jsem pociťoval radost a připravenost pomoci. Do záchranných prací jsem se mohl pustit s plnou silou a láskou.

Tento zážitek se pro mne stal velmi důležitým pro můj další život. Zůstalo ve mně jakési tušení, touha po Absolutnu, po Zmrtvýchvstalém Kristu, ve kterém všechno existuje, povědomí o našem pravém domově. Tím se také změnil můj vztah k našemu pomíjejícímu světu – skutečnost, která měla rozhodující vliv na můj život. Bylo mi dopřáno hledět smrti do očí a tím zakusit nicotnost tohoto světa.

Se svolením zpracováno podle knihy: Franz Jalics, Kontemplativní exercicie, kterou vydalo nakladatelství Triton, www.tridistri.cz. Redakčně upraveno.